

Sławomir Cenckiewicz nagrodzony!

Historyk, dr hab. Sławomir Cenckiewicz otrzymał dziś w siedzibie Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich w Warszawie prestiżową nagrodę im. Jacka Maziarskiego. Przyznawana ona jest za wybitne osiągnięcia w dziedzinie publicystyczno-eseistycznej.

Sławomir Cenckiewicz odbiera nagrodę z rąk przewodniczącego kapituły – prof. Żaryna. fot. Piotr Gajewski

Do nagrody nominowany był m.in. Marek Pyza, redaktor naczelny portalu wPolityce.pl. Pozostali to: Krzysztof Feusette – publicysta wPolityce.pl i tygodnika „wSieci”, Michał Łuczewski, Piotr Zychowicz, Maryna Mikłaszewska, Tomasz Łabuszewski i Cezary Gmyz.

Nagrodę przyznało jury w składzie: przewodniczący prof. Jan Żaryn, dr Izabella Galicka, prof. Zofia Zielińska, Krzysztof Czabański, prof. Krzysztof Dybciak, Krzysztof Kłopotowski i Bronisław Wildstein.

Nagrodę za rok 2012 przyznaliśmy panu prof. Sławomirowi Cenckiewiczowi – jednemu z najwybitniejszych polskich historyków dziejów najnowszych za niezłomną postawę badacza-rycerza broniącego prawa czytelników do poznania prawdy o przeszłości narodu polskiego i jego rzeczywistych bohaterach, za odwagę w podejmowaniu tematów trudnych, za godne przyjmowanie szykan i represji, które nigdy nie powinny spadać na człowieka prawego

– brzmiało uzasadnienie decyzji jury, które odczytał Żaryn.

Sławomir Cenckiewicz jest autorem trzech książek dotyczących Lecha Wałęsy: „SB a Lech Wałęsa. Przyczynek do biografii”, „Sprawa Lecha Wałęsy”, „Wałęsa. Człowiek z teczki”. W pierwszej z nich napisanej wspólnie z Piotrem Gontarczykiem – opublikowanej w 2008 r. przez Instytut Pamięci Narodowej – znalazła się informacja, że Lech Wałęsa był w pierwszej połowie lat 70. agentem SB o kryptonimie „Bolek”.

Przemawia Pani Anna Maziarzka. fot. P. Gajewski

Cenckiewicz jest także autorem takich pozycji jak: „Anna Solidarność. Życie i działalność Anny Walentynowicz na tle

epoki (1929-2010)" i „Długie ramię Moskwy. Wywiad wojskowy Polski Ludowej 1943-1991" i współautorem publikacji „Lech Kaczyński. Biografia polityczna 1949-2005".

Nagroda im. Jacka Maziarskiego, którą zainicjowali żona i przyjaciele zmarłego w maju 2009 r. publicyści i polityka, jest przyznawana corocznie od 2010 r. Przyznaje ją Fundacja Jacka Maziarskiego, której celem jest m.in. działanie na rzecz wysokich etyczno-moralnych standardów w twórczości literackiej i publicystycznej. Poprzednio laureatami nagrody zostali: Paweł Zyzak, bracia Jacek i Michał Karnowscy oraz Ewa Stankiewicz.

Jacek Maziarski jako dziennikarz debiutował w 1957 r. w „Tygodniku Powszechnym". W latach 70. pisał dla „Nowych Dróg" – miesięcznika PZPR, bo – jak powiedział prezentujący sylwetkę patrona nagrody Krzysztof Kłopotowski – „pragnął rozmiękczać komunizm od środka". Maziarski pisał też w „Polityce" i „Kulturze".

fot. P. Gajewski

W stanie wojennym nie przeszedł weryfikacji dziennikarskiej, zamieścił wtedy w „Życiu Warszawy" ogłoszenie: „Szukam uczciwej pracy. Jacek Maziarski (...)" i rozpoczął pracę w antykwariacie. Redagował podziemny tygodnik „Przegląd Wiadomości Agencyjnych". Po upadku PRL był zastępcą redaktora naczelnego „Tygodnika Solidarność".

W latach 60. Maziarski został członkiem Stronnictwa

Demokratycznego, po sierpniu 1980 r. zaangażował się w działania Solidarności. W 1990 r. był jednym ze współzałożycieli Porozumienia Centrum. Był posłem Sejmu I kadencji. Wrócił jednak do pracy w mediach – w latach 1996-1997 był szefem Wiadomości TVP1. W 1990 r. Maziarski został laureatem Nagrody Kisielea.

Nagrodzonemu i nominowanym gratulujemy!